

Ir pirma jį skaitau aš. –J.

Jei jį rasi, grąžink. Prašau.

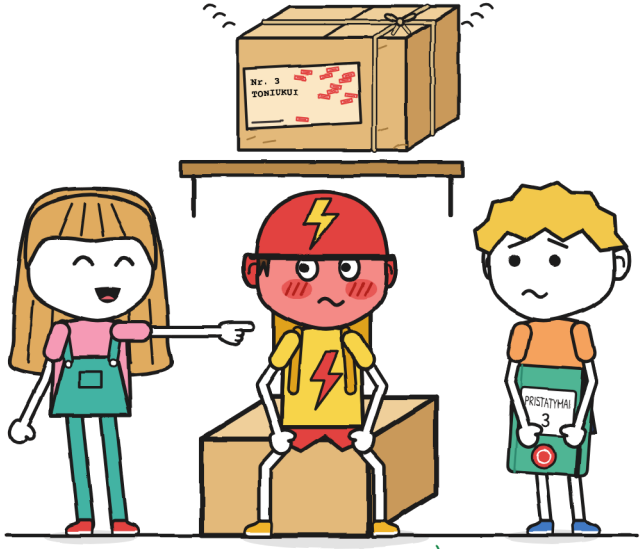
TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tikri siuntiniai neparskrenda atgal. Su tikru dviračiu svarbiausias – paskutinis puslapis. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Lui Eriksson

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Trečioji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“ ir „Neatidaryti prieš griaustinį“.

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

Lietuviškas leidimas: LinguAula

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

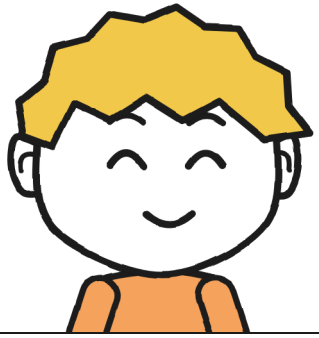
Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

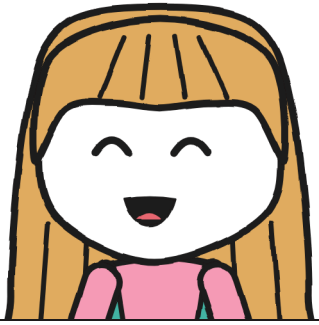
Kiekvieno skyriaus užduotys:
linguaula.com

Kurjeriai nenukentėjo. Paraudusių – buvo. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Piešia tai, ko niekas neprašė. Tai jo sąsiuvinis.

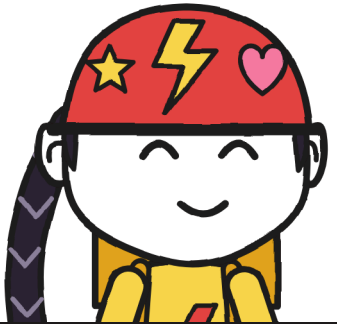
Julita. Rašo žaliai ir pasirašo J. Visada žino, kaip padėti. Tai ir yra bėda.

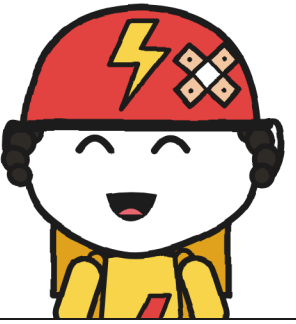
Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai. Raudonuoja dalimis.

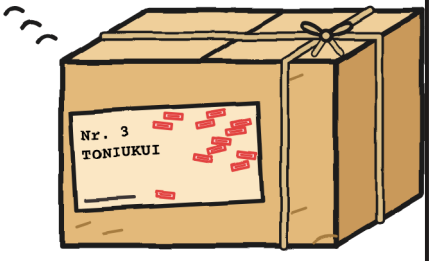
Mara. „Neįmanomų pristatymų“ savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

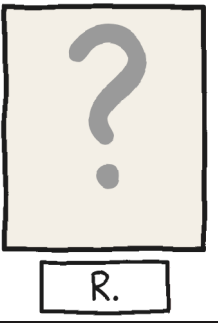
Žoja. Iš ŽAIBO. Greičiausia. Duoda pravardes.

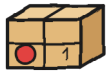
Brunas. Iš ŽAIBO. Kartą pradūrė padangą. Prieš dvejus metus.

Siuntinys Nr. 3. Suskamba, kai jį pajudina. Etiketėje parašytas tik vardas.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

SKYRIUS 1

Tilin

Tilin.

Tai buvo labai mažas garsas, iš tų, kuriuos girdi tik tada, kai visa kita nutyla: šaukštelis, žvangtelėjęs į puodelį, žaislinio dviračio skambutis. Sklido nuo grąžintųjų lentynos, ir mes keturi, likę Maros parduotuvėje, sustingome taip, kad būtų galima išgirsti, kaip nukrenta antspaudo kibirkštis.

Audra jau seniai buvo nuėjusi. Julita tebestovėjo ant mano mėlynosios taburetės, žalią flomasterį laikydama iškeltą, o šalia perbraukto 19 stovėjo ką tik užrašytas 18. Mara turėjo ranką pusiaukelėje į žaliuzes. Aš, nežinantis, ką veikti su rankomis net geriausiomis akimirkomis, nieko su jomis nedariau.

Tai buvo Nr. 3. O Tonis, kuris ŽAIBUI pristato per dešimt minučių arba nemokamai, pasidarė savo šalmo spalvos.

Sąsiuvinis buvo naujas. Antrasis man pasibaigė per vieną audrą; šitas žalias, kampe turi parduotuvės antspaudą, ir aš jį

ruošiausi pradėti iškilmingai: pavadinimas pirmame puslapyje ir naujas žodis.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 3 · Gunio. SLAPTA.

„Slapta“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Ir niekam nepasakoju. –J.

Užrašiau pavadinimą iškišęs liežuvį ir nuėjau pasiimti trintuko, jei išėjo kreivai. Kai grįžau, sąsiuvinį jau buvo pradėjusi Julita.

— Pradėjau jį už tave, kad padėčiau, — pasakė ji. — Nėra už ką.

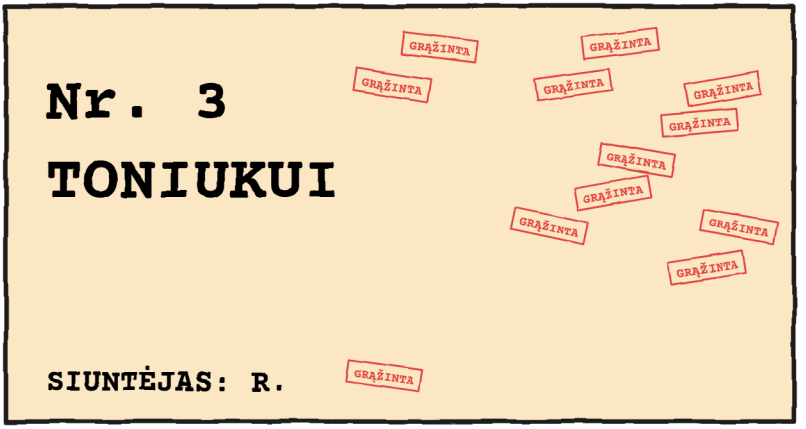
Aš jos pagalbos nebuvau prašęs. Su Julita tai nesvarbu.

Visa kita – tam atvejui, jei kada nors tai perskaitytų kas nors kitas, ne ji. Parduotuvė vadinasi „Neįmanomi pristatymai“ ir priklauso Marai, kuri yra ragana, dėvi violetinę skrybėlę ir turi antspaudą, kuris, kai juo spaudžia, barsto kibirkštis, kvepiančias užgesinta žvake. Kairėje lentynoje ji laiko grąžintuosius: siuntinius, kurių niekam nepavyko pristatyti. Jie turi vieną vienintelę taisyklę: jei gavėjas nepasirašo ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina, auštant siuntinys parskrenda atgal į savo lentyną, punktualus kaip katinas vakarienės metu. Jų buvo dvidešimt, ir visus juos siunčia tas pats žmogus, R., apie kurį jau turėjau šešias užuominas mėlynajame sąsiuvinyje. Su Julita pristatėme du, drakono kiaušinį ir bėgiojusias sėklas su kojytėmis, o ant sienos jos raštu, žaliai, parašyta LIKO 18.

Julita yra ta, kuri rašo žaliąsias pastabas. Aš – Gunis, rajono naujokas: beveik visi mano daiktai tebėra dėžėse. O Tonis yra

ŽAIBO kurjeris, tas su geltona kuprine, kuris šeštadieniais kartu su mumis atlieka bausmę ir kuris nuo tos audros turi savo vietą parduotuvėje: apverstą pristatymų dėžę prie taburečių. Mara pastatė ją jam nieko nepaaiškinusi. „Kol kas“, – pasakė ji. Niekas nedrįso paklausti, kiek trunka tas „kol kas“.

Nr. 3 stovėjo viršutinėje lentynoje, šalia dviejų spragų, kurias paliko kiaušinis ir sėklos, etikete į priekį. Priėjau jos perskaityti, stovėdamas ir neliesdamas.

Trys mašinraščiu parašytos eilutės: Nr. 3. TONIUKUI. O pačiame apačioje – SIUNTĖJAS: R. Tarp vardo ir paskutinės eilutės liko ištisas laukas tuščio popieriaus. Aplink – dvylika antspaudų GRĄŽINTA. Suskaičiavau juos.

Julita nušoko nuo taburetės ir atsistojo šalia manęs. Garsiai perskaitė:

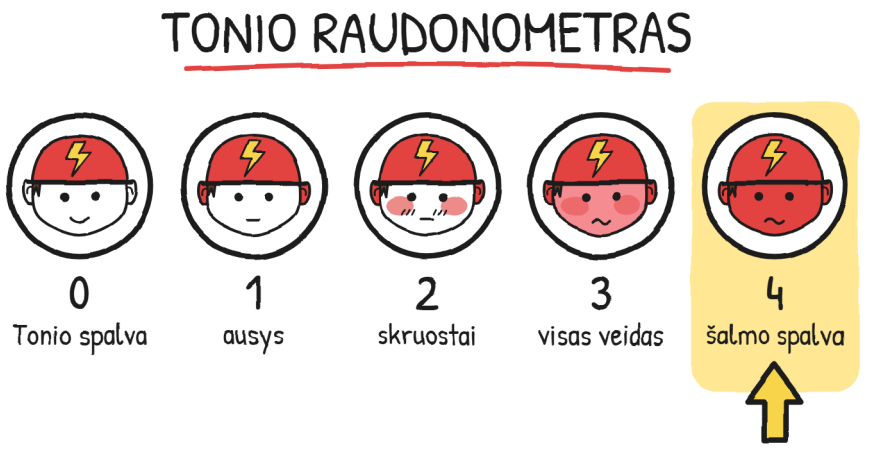
— Toniu...

Ir uždarė burną.

Julita niekada nenutyla žodžio viduryje. Pažiūrėjau į Tonį ir supratau kodėl.

Perskaičiau pusę. Kitą pusę prarijau. –J.

Yra žmonių, kurie paraudonuoja iš karto. Tonis ne: Tonis raudonuoja dalimis. Pradėjo nuo ausų. Tęsė skruostais. Paskui raudonis užliejo visą veidą iki pat šalmo dirželio, ir dar liko paskutinė, blogiausia pakopa, kai veidas ir šalmas nebesiskiria. Nuo to Nr. 2 drebometro laikų nebemoku žiūrėti į nieką, kas keičiasi, neuždėjęs jam skalės, tad užsirašiau.

Julita ištiesė ranką link siuntinio, norėdama perskaityti, ko dar neperskaitė.

— Tas siuntinys gali palaukti, — labai skubiai pasakė Tonis. — Juk jis laukia jau daug metų, ar ne? Tai dar viena diena. Arba dešimt. ŽAIBAS neskuba.

Pirmą kartą girdėjau ŽAIBĄ taip kalbant.

— Šią naktį nieko neatidarome, — pasakė Mara. — O lentynos be leidimo nelieskite.

Julitos ranka sustojo ore, per pirštą nuo etiketės. Niekas nieko nelietė. Ir tada suskambo dar kartą.

Tilin.

— Tai durys! — pasakė Julita balsu, kurio iš jos nebuvau girdėjęs: per aukštu ir per anksti.

Durys buvo uždarytos nuo tada, kai išėjo Vera.

Kai ko nors nesuprantu, sudarau sąrašą. Tilin įtariamieji:

1. Durys. (Julitos pasiūlymas. Uždarytos, be skersvėjo ir be nieko, kas jas stumtų.)
2. Tonio dviratis šaligatvyje, su ŽAIBO skambučiu. (Daro DZIIIN, ne tilin. Bet juk skambutis.)
3. Guminė varlė. (Julita ją iškart paskelbė nekalta. Sako, kad ją pažįsta.)
4. Nr. 3.

Nr. 3 įrašiau paskutinį, iš mandagumo.

Išėjau į šaligatvį to patikrinti. Pakeliui pasiėmiau varlę, nes įtariamųjų iš tolo neapklausinėja.

Jau nebelijo. Gatvė kvepėjo šlapiu asfaltu, o kiekvienoje balutėje buvo po žibintą. Atidariau ir uždariau duris: giiirgžt. Paskambinau Tonio dviračio skambučiu: DZIIIN! Paspaudžiau varlę: kvyk.

Kitoje stiklo pusėje Julita man rodė pirštu, kad ne. Po kiekvieno garso tas pats – iš vienos pusės į kitą, kaip automobilio valytuvas. Nė vienas nebuvo tas.

Vėl įėjau ir padėjau varlę ant prekystalio. Tonis, pamatęs, kad į jį žiūriu, pasimuistė savo dėžėje.

Tilin.

Prisitūpiau. Tonio dėžė buvo atsišliejusi į lentynos kojų.

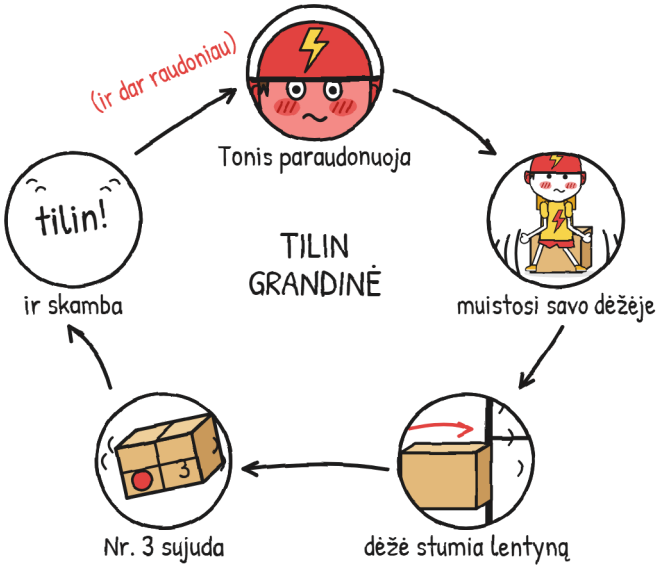
Nupiešiau tai čia pat, klūpėdamas, ir išėjo ratas, nes kad ir kaip jį sukau, neradau, kur jis prasideda.

Tai nebuvo magija. Tai buvo Tonis. Nr. 3 viduje yra kažkas, kas skamba, kai jį pajudina.

Kaip aš. –J.

Tonis nusekė mano žvilgsnį iki lentynos kojos, pažiūrėjo į savo dėžę ir nusprendė nejudėti.

Tai truko tiek, kiek išsilaiko ištempta gumytė.

Nejudėti. Paskui dar labiau nejudėti: taip nejudėti, kad buvo girdėti, kaip jis galvoja „nejudėk“, o per smilkinį jam nuriedėjo lašas. Julita jau ilgiau nei minutę nekalbėjo, o jai tai tas pats, kas sulaikyti kvapą po vandeniu: anksčiau ar vėliau išnyri su tuo, kas pasitaiko arčiausiai burnos.

— Kas yra Toniukas?

Tonis krūptelėjo. Dėžė stumtelėjo lentynos kojų, lentyna sudrebėjo, ir Nr. 3 tarė TILIN! tokia jėga, kokios joks tilin nenusipelno. Mara pažvelgė į lubas, kaip tas, kuris skaičiuoja iki trijų.

— Tai buvo tik klausimas, — pasakė Julita. — Klausimai lentynų nestumdo.

Šitas stumdo.

— Tai buvau aš, — pasakė Tonis, žiūrėdamas į savo sportbačius. — Kai buvau mažas.

Pasakė tai taip tyliai, kad varlė, stovėjusi ant prekystalio arčiau jo nei aš, išgirdo geriau.

Julita atvėrė burną. Mačiau, kaip jos klausimai stoja į eilę, kaip kepykloje sekmadienio rytą, o pirmasis jau laiko rankoje pinigus. Paskui ji pažvelgė į Tonį, kuris vis dar žiūrėjo į savo sportbačius, ir uždarė burną.

— Daugiau neklausiu, — pasakė ji.

Jai buvo nelengva. Tai išdavė koja: tak, tak, tak į parduotuvės grindis.

Klausimai, kurių neuždaviau: devyni. Visi užrašyti. –J.

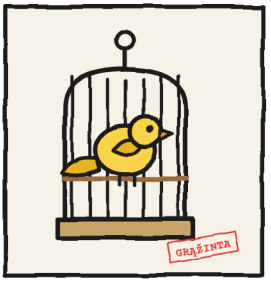
— O kodėl niekada jam jo nenuvežei? — paklausiau Maros.

— Dvylika kartų esu jį vežusi, — pasakė Mara, ir niekam nereikėjo skaičiuoti antspaudų. — Pažiūrėk į etiketę: nei gatvės, nei namo numerio, nei pavardės. Išbandžiau visus Toniukus, kuriuos suradau.

Ji vardijo juos mintinai, ant pirštų, o aš piešiau, kaip girdėjau. Kanarėlė, kuri iš tikrųjų vadinosi Toniuku ir kuri užmynė etiketę: netiko. Don Antonio, 71 metų, kuris užsidėjo akinius, du kartus perskaitė lapelį ir pasakė „Ak, jei būčiau“, žiūrėdamas į jį taip,

kaip žiūrima į vitriną. Kanalo valtis su ant borto nupieštu vardu, kuri irgi nepasirašė, nes neturi rankų.

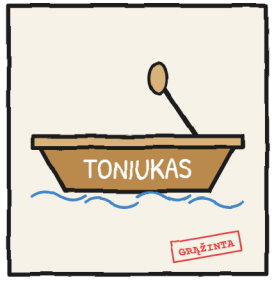
MAROS TONIUKAI

1. Kanarėlė.
(Užmynė etiketę. Netinka.)

2. Don Antonio, 71 metų.
(„Ak, jei būčiau“.)

3. Kanalo valtis.
(Neturi rankų.)

— O Tonis? — paklausė Julita.

— Kai paskutinį kartą bandžiau, jo dar nepažinojau, — pasakė Mara ir pažiūrėjo į jį. — O niekas man nepasakė, kaip jį vadindavo vaikystėje.

Mara iš po prekystalio ištraukė violetinį audeklą ir uždengė Nr. 3, tarsi kas uždengtų papūgos narvą, kad ši užmigtų. Paskui paprašė Tonio akimirkai atsistoti ir pastūmė jo dėžę per du sprindžius nuo lentynos.

— Štai. Dabar gali judėti, kiek tik nori.

Tonis galėjo išeiti. Dviratis stovėjo prie durų: per dešimt minučių jis būtų buvęs kitame rajono gale. Jis vėl atsisėdo.

Nežinau kodėl. Vis tiek užrašau.

O kadangi jo dėžė neturi atlošo, nupiešiau jam jį: aukštą, šiek tiek išlenktą, su mažute pagalvėle, pieštuku ir punktyrine linija, o apačioje smulkiomis raidėmis: „atlošas (mano idėja)“.

Niekas tavęs nepraše jokio atlošo. –J.

Uždarinėjant parduotuvę, Tonis liko paskutinis, lėtai segdamasis šalmą – lėtumu, kuris ŽAIBE būtų laikomas sunkiu nusižengimu. Mara gesino šviesas po vieną; violetinis audeklas tebegulėjo ant siuntinio viršutinėje lentynoje.

— Mara. Rytoj ateisiu apie tai pakalbėti. Bet privačiai.

— Šie du – parduotuvės žmonės, — pasakė Mara, neatsisukdama.

Tonis pažiūrėjo į mus. Pirmiausia į Julitą, paskui į mane. Aš išsitiesiau ant taburetės.

— Šitiems gerai, — pasakė jis. — Bet nė vieno iš ŽAIBO.

Išėjo ir nutolo tarp balų, vesdamasis dviratį.

Tilin jau turėjo savininką. Beliko sužinoti, ar savininkas jo nori.

Aš jau žinau, kaip jam padėti. –J.

Tai mane ir neramina.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Ši knyga yra šešių dydžių, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L pasakoja istoriją puslapis po puslapio, su tais pačiais piešiniais ir vis daugiau niuansų. XL – tai romanas: ta pati istorija, kurioje yra vietos viskam, ką Gunis galvoja, bet nepasako.

BEKM lygiai yra apytiksliai: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Kiekvienas savo dydžiu. Tas pats tilin. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com
(kaip L dydžio knygoje)